

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Lukáše Pišvejce a JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobkyně: **nezletilá B.N.Q.A.**, narozena ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, v České republice bytem ..., zastoupena zákonnou zástupkyní (matkou) N.T.T.H., narozenou ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika právně zastoupena advokátem Mgr. Petrem Václavkem, se sídlem Praha 1, Opletalova 25

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 3. 2018, č.j. MV-17639-4/SO-2018

takto:

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 19. 4. 2018, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) doručenou dne téhož dne, domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 20. 3. 2018, č.j. MV-17639-4/SO-2018 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto žalobkynino odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „*prvoinstanční orgán*“), ze dne 27. 11. 2017, č.j. OAM-1042-26/TP-2017 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvoinstančním rozhodnutím byla podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), zamítnuta žádost žalobkyně o povolení k trvalému pobytu na území České republiky podaná podle § 66 odst. 1 písm. d) téhož zákona.

II.

Žaloba

2. Žalobkyně žalobu odůvodnila dvěma žalobními body.
3. V prvním žalobním bodu žalobkyně namítala, že byla postupem žalované zkrácena na svém právu na právní pomoc. Žalobkyně byla po dobu řízení u prvoinstančního orgánu zastoupena pouze svou matkou. Řízení u prvoinstančního orgánu bylo ukončeno prvoinstančním rozhodnutím, jímž byla žádost žalobkyně zamítnuta. Matka žalobkyně následně vyhledala advokáta, pana Mgr. Štěpána Svátka, který v zákonné lhůtě oznámil správnímu orgánu převzetí zastoupení a podal blanketní odvolání. V březnu roku 2018 došlo k převzetí případu žalobkyně současným zmocněncem, Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, který o převzetí právního zastoupení nejprve informoval prvoinstanční orgán dne 5. 3. 2018. Na toto oznámení nebylo nikterak reagováno. Následně Mgr. Václavek o převzetí právního zastoupení informoval přímo žalovanou, a to přípisem odeslaným dne 13. 3. 2018, ve kterém zároveň žádal o umožnění nahlédnutí do spisu. Ani na tento přípis nebylo nikterak reagováno. O týden později, tedy dne 20. 3. 2018, však žalovaná vydala napadené rozhodnutí, ve kterém je Mgr. Václavek jako zmocněnec uveden. Je tedy nepochybné, že žalovaná v době vydání napadeného rozhodnutí věděla, že ve věci došlo k nové skutečnosti, tj. k převzetí právního zastoupení novým zmocněncem, který se domáhá zpřístupnění spisu tak, aby mohl žalobkyni řádně zastupovat a uplatňovat veškerá její práva, a přesto nahlédnutí do spisu neumožnila a ve věci vydala neprodleně zamítavé rozhodnutí. Spis byl zmocněnci žalobkyně zpřístupněn až na další urgenci ze dne 27. 3. 2018. Žalobkyně proto považuje postup žalované za nesprávný a nezákonný, neboť vedl k tomu, že její zmocněnec neměl možnost řádně se seznámit s případem žalobkyně a případně doplnit její odvolání o nové důkazy nebo skutečnosti, které by mohly mít význam pro rozhodnutí ve věci samé.
4. Ve druhém žalobním bodu žalobkyně napadenému rozhodnutí vytýkala zcela evidentní nepřiměřenost a přehnaný formalismus. Žalovaná dle žalobkyně naprosto nedbala své zákonné povinnosti zakotvené v § 174a zákona o pobytu cizinců, tedy povinnosti zkoumat přiměřenost dopadů všech rozhodnutí dle tohoto zákona. Dle § 174a zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec*

státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Pro úplnost žalobkyně uvádí, že výčet uvedený v citovaném ustanovení je výčtem, který představuje minimální množinu faktorů, které ovlivňují přiměřenost správního rozhodnutí, přičemž, je-li správní orgán povinen zvážit „zejména“ vyjmenované faktory, tak to znamená, že se musí vypořádat se vším uvedeným. Jinými slovy, dle zákona o pobytu cizinců musí být každé rozhodnutí přiměřené, přičemž § 174a tohoto zákona nabízí odpověď na otázku, co je onou „přiměřeností“. Citované ustanovení zákona nabízí onen minimální výčet okruhů, jimiž se správní orgán musí ve svém meritorním rozhodnutí vypořádat. V této souvislosti nemůže obstát, pokud správní orgán provede požadovanou úvahu jen v omezené míře nebo se s nimi nevypořádá vůbec. Správní orgán má povinnost přiměřenost dopadů zkoumat z úřední povinnosti. Jakékoliv odůvodnění ohledně dopadů rozhodnutí však v odůvodnění napadaného rozhodnutí absentuje. V situaci, kdy je ale správní orgán povinen postupovat dle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „*správní řád*“), tj. tak, aby zjistil skutečný stav věci, tak je jeho povinností, aby se minimálně pokusil o to, že účastníka buďto vyslechne k problematice faktorů uvedených v § 174a zákona o pobytu cizinců, nebo jej jakýmkoliv jiným způsobem vyzve k tomu, aby se k předmětné problematice vyjádřil, případně se uvedené náležitosti pokusil zjistit sám jiným způsobem. Pokud však meritorní rozhodnutí správního orgánu neobsahuje žádnou úvahu o přiměřenosti rozhodnutí, tak jak to požaduje § 174a zákona o pobytu cizinců (jak je tomu v tomto případě), jedná se o porušení nejen tohoto ustanovení zákona, ale také § 3 správního řádu, jelikož nelze ani v nadsázce hovořit o tom, že se správní orgán pokusil zjistit skutečný stav věci, mající vazbu na § 174a zákona o pobytu cizinců. Rovněž správní orgán tím, že se v odůvodnění rozhodnutí s touto nepřiměřeností nevypořádal, jednal také v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

5. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě nejprve uvedla, že zjištěný skutkový stav a průběh správního řízení od jeho zahájení po vydání pravomocného rozhodnutí je popsán v žalobou napadeném rozhodnutí, na které žalovaná v podrobnostech odkazuje, a na tomto místě s ohledem na uplatněné námitky shrnuje toliko následující. Z Cizineckého informačního systému bylo zjištěno, že nositelem oprávnění k trvalému pobytu je matka žalobkyně, paní N.T.T.H. (dále jen „*matka*“), nar. ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, která v době podání žádosti žalobkyně o povolení k trvalému pobytu disponovala trvalým pobytem rodinného příslušníka EU s platností od 20. 8. 2007. Otec žalobkyně na území České republiky nedisponuje platným pobytovým oprávněním. Prvoinstanční orgán postupoval v souladu s § 3 správního řádu a předvolal matku žalobkyně k podání svědecké výpovědi ve smyslu § 55 správního řádu. Ve výpovědi matka žalobkyně uvedla, že od roku 2011 do listopadu 2016 nepřetržitě pobývala ve Vietnamské socialistické republice a do České republiky přicestovala dne 15. 11. 2016. Na základě zjištěných skutečností zahájil prvoinstanční orgán s matkou žalobkyně dne 23. 1. 2017 řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu (č.j. OAM-865/ZR-2017) podle § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, přičemž řízení žalobkyně o povolení k trvalému pobytu bylo dne 28. 3. 2017 přerušeno do doby pravomocného rozhodnutí ve věci. Dne 10. 10. 2017 byl matce žalobkyně trvalý pobyt zrušen a prvoinstanční orgán pokračoval v řízení. Prvoinstanční orgán na základě výše uvedeného v rozhodnutí uvedl, že žalobkyně nesplňuje jednu z podmínek pro vydání

povolení k trvalému pobytu dle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť není dítětem cizince pobývajícím na území s povoleným trvalým pobytem. Žalobkyni byla, v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu, dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, a to výzvou ze dne 31. 10. 2017. Žalobkyně svého práva ve stanovené lhůtě nevyužila. Prvoinstančním rozhodnutím byla žádost žalobkyně o povolení k trvalému pobytu zamítnuta podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců pro nesplnění podmínky uvedené v § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.

6. K jednotlivým žalobním námitkám pak žalovaná uvedla následující. Podle názoru žalované příslušné správní orgány nepochybily, pokud v řízení dospěly k závěru, že zjištěný stav věci odpovídá důvodům zamítnutí žádosti dle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně je dcerou paní N.T.T.H., nar. ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, která byla držitelkou povolení k trvalému pobytu na území od 20. 8. 2007 do 10. 10. 2017, kdy nabylo právní moci rozhodnutí žalované č.j. MV- 108751-4/SO-2017 ze dne 10. 10. 2017, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí prvoinstančního orgánu č.j. OAM-865-18/ZR-2017 ze dne 19. 7. 2017, kterým prvoinstanční orgán matce žalobkyně zrušil povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť bylo zjištěno, že matka žalobkyně na území nepobývala po dobu delší než 2 po sobě jdoucí roky. Matka žalobkyně napadla pravomocné správní rozhodnutí žalobou, kterou Krajský soud v Plzni usnesením č.j. 30 A 182/2017-15 dne 20. 11. 2017 zastavil. Podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců *povolení k trvalému pobytu se bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území vydá cizinci, který o vydání tohoto povolení žádá jako nezletilé nebo zletilé nezaopatřené dítě cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, je-li důvodem žádosti společné soužití těchto cizinců.* Žalovaná ve shodě s prvoinstančním orgánem konstatuje, že absence platného povolení k trvalému pobytu u osoby matky je překážkou k tomu, aby mohlo být žádosti žalobkyně o vydání povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení s matkou podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců vyhověno. V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že matce žalobkyně bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu a otec žalobkyně nedisponuje žádným povolením k pobytu na území České republiky. K námitce žalobkyně vztahující se k neumožnění nahlédnutí do spisového materiálu žalovaná uvádí, že vycházela pouze ze spisového materiálu a napadeného rozhodnutí, přičemž je toho názoru, že ani po nahlédnutí do spisového materiálu, které bylo žalobkyni umožněno až po vydání napadeného rozhodnutí, by nebylo možno zvrátit výrok rozhodnutí, neboť matce žalobkyně zaniklo právo na pobyt a tudíž žalobkyně nesplňuje základní podmínku § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, a to: *„Povolení k trvalému pobytu se bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území vydá cizinci, který o vydání tohoto povolení žádá jako nezletilé nebo zletilé nezaopatřené dítě cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, je-li důvodem žádosti společné soužití těchto cizinců.“* K námitce vztahující se k zásahu do rodinného a soukromé života žalobkyně žalovaná odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze sp.zn. 6 A 139/2012, který v souvislosti s hodnocením zásahu do soukromého a rodinného života uvedl: *„V této souvislosti je nutné uvést, že případné osobní či rodinné vazby musí zejména v příslušném správním řízení označit cizinec, neboť se jedná o jeho intimní sféru, o které nemůže mít příslušný správní orgán podrobnou povědomost. Pokud tak neučiní, musí být srozuměn s tím, že správní orgány budou vycházet pouze z těch skutečností, které jsou patrné z jiných podkladů (důkazů), které byly v řízení provedeny.“* Z tohoto judikátu vyplývá, že je věcí žalobkyně, zda skutečnosti důležité pro posouzení sama sdělí. Správní orgány musí tyto informace nechat na cizinci a nikoliv klást otázky o

soukromé a intimní sféře života. Též v rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočky Pardubice, ze dne 22. 6. 2015, č.j. 52 A 54/2015-45, soud uvedl, že „žalobce se předně mylí, pokud se domnívá, že žalovaný měl vzdor jeho pasivitě v řízení (žalobce v tomto ohledu nic netvrdil) z vlastní iniciativy vyhledávat a opatřoval důkazy, které by se týkaly nepřiměřenosti tvrzeného zásahu do soukromého a rodinného života. Správní soudy setrvale judikují, že nelze po příslušném správním orgánu požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledával a opatřoval důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch cizince, tedy i ty, které by se týkaly nepřiměřenosti tvrzeného zásahu do soukromého a rodinného života cizince...“ Žalovaná uvádí, že žádost o vydání povolení k trvalému pobytu byla zamítnuta s odkazem na § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, dle něhož *ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže v řízení nejsou potvrzeny důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66 nebo nejsou splněny podmínky podle § 67 nebo § 68. Z dikce tohoto ustanovení nevyplývá, že by při aplikaci tohoto ustanovení bylo třeba posuzovat dopad rozhodnutí na soukromý a rodinný život žalobkyně, a proto prvoinstanční orgán nepochybil, pokud se touto otázkou v předmětném řízení nezabýval. Dopad na soukromý a rodinný život se zkoumá pouze při zamítnutí žádosti z důvodů uvedených v § 75 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.*

IV.

Vyjádření účastníků při jednání

7. Při jednání účastníci setrvali na svých dosavadních tvrzeních.

V.

Posouzení věci soudem

8. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

A.

9. Soud neshledal důvodným první žalobní bod. Soud dospěl k závěru, že se správní orgány dopustily procesního pochybení, když nijak nereagovaly na žádost žalobkyně o nahlédnutí do spisu, avšak tato skutečnost neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
10. Nejvyšší správní soud v bodu 46 rozsudku ze dne ze dne 26.4.2018, č.j. 1 As 186/2017-46, uvedl: „*Ne každé procesní pochybení správního orgánu je totiž důvodem ke zrušení jeho rozhodnutí, ale takovým důvodem je pouze podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, že o vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, se nejedná, pokud lze dovodit, že by výrok rozhodnutí byl stejný i za situace, kdyby k vadě řízení vůbec nedošlo (viz např. rozsudky ze dne 8. 3. 2007, č. j. 8 AfS 102/2005 -65, ze dne 14. 7. 2008, č. j. 8 AfS 70/2007 -102, nebo ze dne 19. 12. 2014, č. j. 8 AfS 78/2012 -45).“*
11. V případě žalobkyně se nejednalo o procesní pochybení, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé a které by tak bylo důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Výrok prvoinstančního rozhodnutí byl opřen o ustanovení § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, podle kterého ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže v řízení nejsou potvrzeny důvody uvedené v žádosti o

povolení k trvalému pobytu podle § 66 nebo nejsou splněny podmínky podle § 67 nebo § 68. Stalo se tak s odůvodněním, že „žadatelka nesplňuje jednu ze základních podmínek pro udělení povolení k trvalému pobytu dle ust. § 88 ve spojení s ust. § 66 odst. 1 písm. d) zák. č. 326/1999 Sb., neboť není dítětem cizince, jenž na území České republiky pobývá na základě povolení k trvalému pobytu. Správní orgán dále uvádí, že žadatelka sice v době podání předmětné žádosti byla dítětem cizince s povoleným trvalým pobytem na území, avšak správní orgán její žádost dne 28. 03. 2017 přerušil do doby pravomocného rozhodnutí ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu vazební osobě - matce na základě zjištěných skutečností, a po provedeném šetření pobyt matce žadatelky pak dne 10. 10. 2017 pravomocně zrušil. Správní orgán tedy na základě výše uvedeného konstatuje, že žadatelka nesplňuje jednu z podmínek pro vydání povolení k trvalému pobytu dle ust. § 66 odst. 1 písm. d) zák.č. 326/1999 Sb., neboť není dítětem cizince, pobývajícím na území s povoleným trvalým pobytem.“ Dlužno doplnit, že žádost žalobkyně byla podána za účelem „sloučení rodiny s matkou“.

12. Pokud žalobkyně chtěla prokázat nesprávnost závěrů prvoinstančního rozhodnutí, bylo její povinností prokázat, že na rozdíl od tvrzení správního orgánu je „dítětem cizince, jenž na území České republiky pobývá na základě povolení k trvalému pobytu“. K tvrzení a prokázání této skutečnosti nebylo vůbec nutné nahlížet do správního spisu, neboť tvrdit a prokázat tuto skutečnost bylo zcela v dispozici žalobkyně. Správní spis tyto skutečnosti neobsahoval ani obsahovat nemohl. Žalobkyně tak mohla svá práva hájit, aniž by bylo nutné ze správního spisu cokoli zjišťovat. Dlužno doplnit, že žalobkyně sama uvedl, že jí bylo umožněno nahlédnout do spisu „dne 27.2.2018“. Přesto žalobkyně ani v žalobě nevznesla jakýkoli žalobní bod opírající se o eventuální zjištění učiněná na podkladě obsahu správního spisu.

B.

13. Soud neshledal důvodným ani druhý žalobní bod.
14. Na rozdíl od ustanovení § 75 odst. 2 zákona o pobytu, které je možné aplikovat teprve „za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince“, ustanovení § 75 odst. 1 zákona o pobytu žádnou takovou podmínku nestanoví. Správní orgány se tak správně nezabývaly tím, zda jsou či nejsou jejich rozhodnutí „přiměřená z hlediska jejich zásahu do soukromého nebo rodinného života“ žalobkyně.

VI.

Rozhodnutí soudu

15. Soud neshledal žádný z žalobkyní uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VII.

Náklady řízení

16. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 23. dubna 2019

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu